

βασιλέως | και τοῦτο λέγει ἡ γραφή ἡ πρὸς ὑμᾶς σταλεῖσα». Πβ. καὶ στ. 720. 4) Συμβόλαιον Σῦρ.: Τό 'καμε γραφή ἀπάνω του (διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως τοῦ μετεβίβα-σε τὴν κυριότητα τοῦ κτήματος). 'Η λ. καὶ εἰς ἐγγράφον τοῦ ἔτους 1693 ἐκ Παξῶν δηλοῖ διαθήκην. Βλ. Γ. Πετροπ., Νοταρ. Πράξεις 175,5 «Οἱ γραφεὲς ὅπου εἶχα καμωμένες νὰ εἶναι καὶ νὰ στέκωνται πάντοτε, ἡγουν ἡ διαθήκη καὶ τὸ κωντίκελλον». 5) 'Η 'Αγία Γραφή, λόγ. καὶ δημ. Μακεδ. ('Επταχώρ.) Πόντ. (Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : 'Αέτσ' λέγ'νε τὰ γραφάς. Πιστεύω τὰ γραφάντας Τραπ. || 'Ασμ.

Σ' αὐτὸ ἐδῶ τ' ἀρχοντικὸ τὸ μαρμαροχτισμένο παπῆς ἀφέντης κάθεται μετ' τὴν Γραφή 'ς τὸ χέρι

'Επταχώρ. 6) Τὸ πεπρωμένον, τὸ ὑπὸ τῆς μοίρας γεγραμμένον Πόντ. ('Ιμερ. Οἶν. Σάντ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ.): 'Η γραφή μου (τὸ πεπρωμένο μου, ἡ τύχη μου) Σινώπ. 'Η γραφή αέτσ' ἔτον νὰ σκοτοῦται Τραπ. κ.ά. "Ηντᾶν ἔν' γραφή 'ς τὸ κεφάλι σ' θὰ γίνεταί (οἰαδήποτε γραφή εἶναι εἰς τὸ κεφάλι σου θὰ γίνῃ ἀδύνατον νὰ ἀποφύγῃ τις τὸ πεπρωμένον) Σάντ. Συνών. γραμμα, γραμμένο, γραφτό, κισμέτι, μοῖρα, μοιραῖο, μοιρόγραφο, τυχερό, τύχη, ριζικό. 7) Τέχνη Πόντ. (Σινώπ.)

γραφιάρης ὁ, ἐνιαχ. γραφιάρ'ς Θράκ. ('Αδριανούπ. Αἶν.)—Λεξ. Μπριγκ Βλαστ. 350.

'Εκ τοῦ οὐσ. γραφιάς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρεης.

'Ο γραφεύς. Συνών. γραφιάς, ἔνθα καὶ συνών.

γραφιάς ὁ, κοιν. γραφέας Πελοπν. ('Αρκαδ.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)—Λεξ. Βλάχ. Βάνγ. Πρω. Δημητρ. γραφκιάς Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γραφεύς. 'Ο τύπ. γραφτιάς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γραφτω. 'Εκ Κρητικῶν συμβολαίων ἐτῶν 1714, 1788 ἔχομεν καὶ τύπ. γραφέος. 'Ο τύπ. γραφέας καὶ Βυζαντ. Βλ. Τριβ., Ρε 367, καὶ εἰς Σομ.

Γραμματεὺς, γραφεὺς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Γραφιάς εἶναι (ἐπὶ γραμματέως, ὑπαλλήλου κατωτέρου βαθμοῦ) κοιν.: Μᾶς παίρνουν οὐλα τὰ λεφτά μας οἱ γραφιάδες Πελοπν. (Τριφυλ.) Δὲν ἦρθεν ὁ γραφκιάς νὰ μοῦ γράφῃ τὸ γράμμα Νάξ. ('Απύρανθ.) || 'Ασμ.

Κὺρ Θόδωρε γραμματικέ, κὺρ Θόδωρε γραφέα,
νὰ εἶχες τὸν οὐρανὸν χαρτίν, τὴν θάλασσαν μελάνιν,
ἔγραφες κ' ἐπέγραφες τῆς ὀρφανῆς τὸν βίον

Κερασ. Συνών. γραμματικὸς, γραφιάρης, γραφιάτορας. β) 'Ο γινώσκων γράμματα Θήρ. Κύθν.

γραφιάτορας ὁ, ἐνιαχ. γραφιάτορας Πελοπν. (Τριφυλ.) 'Εκ τοῦ οὐσ. γραφιάς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άτορας.

Γραφιάς, τὸ ὅπ. βλ.

γραφίδα ἡ, λόγ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. ('Ινέπ.)

'Εκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γραφίς.

'Η πέννα γραφῆς.

γραφιδάκι τό, Θήρ.

'Υποκορ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. γραφίδι.

'Η μικρὰ γραφή, ἡ ὀλιγόλογος ἐπιστολή. Συνών. γραμματάκι 3, γραφέλα, γραφίτσα, γραφούλα.

γραφικὸς ἐπίθ. λόγ. σύνθηθ. Οὐδ. οὐσ. γραφικὸν Πόντ. Πληθ. γραφ'κά Λέσβ.

Τὸ ἀρχ. γραφικός.

1) 'Ο ἀνήκων, ὁ ἔχων σχέσιν μετ' τὴν γραφὴν λόγ. σύνθηθ.: Γραφικὸς χαρακτηρᾶς (τὰ ἰδιαίτερα γνωρίσματα τῆς γραφῆς ἐκάστου). Γραφικὸν λάθος (σφάλμα κατὰ τὴν γραφὴν). Γραφικὴ ὕλη (τὰ πρὸς γραφὴν χρειώδη, δηλ. χάρτης, μελάνη κτλ.) Γραφικὴ ὑπηρεσία (ὑπηρεσία εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ὑπάλληλος ἀσχολεῖται κυρίως μετ' τὸ γράψιμον). 2) Θελκτικὸς λόγ. σύνθηθ.: Γραφικὸς τόπος. Γραφικὴ βιλίτσα. Γραφικὸ μέρος - χωριό. 'Η σημ. καὶ ἀρχ. Βλ. Στράβ. 17.806 «οὐδὲν ἔχει [ὁ οἶκος] χαρίεν οὐδὲ γραφικόν». 3) Τὸ οὐδ. καὶ ὡς οὐσ. α) Τὸ ρητὸν τῆς 'Αγίας Γραφῆς Πόντ. β) Κατὰ πληθ., τὰ ἔξοδα, ἥτοι αἱ διὰ τὴν ἀγορὰν γραφικῆς ὕλης δαπάναι ἢ ἡ ἀμοιβὴ διὰ γραφικὴν ἐργασίαν λόγ. σύνθηθ.: 'Επλήρωσα τὰ γραφικά. Μοῦ δίνει μόνο τὰ γραφικά. γ) 'Ο ἐπὶ τῶν ὀπωρῶν φόρος τῆς δεκάτης Λέσβ.

γραφίτης ὁ, λόγ. σύνθηθ.

'Εκ τοῦ Γαλλ. graphite = εἶδος κρυσταλλικοῦ ἄνθρακος.

'Ορυκτὸς ἄνθραξ, ὅστις κονιοποιούμενος χρησιμοποιεῖται εἰς τὰ χυτήρια.

γραφίτσα ἡ, Θράκ.—Λεξ. Κομ. Γαζ. (εἰς λ. ἐπιστόλιον) Μπριγκ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γραφὴ καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα. Μικρὰ ὀλιγόλογος ἐπιστολή ἐνθ' ἄν.: 'Ασμ.

"Ασπρα μου περιστέρια κι ἔμορφα πουλλιᾶ,
'ς τὸν τόπο ποὺ θὰ πᾶτε ἀπεδῶ νὰ 'ρθите,
νὰ γράφω μὲ γραφίτσα 'ς τὰ φτεροῦδιά σας

Θράκ. Συνών. γραμματάκι 3, γραφέλα, γραφιδάκι, γραφούλα.

γραφοκοπῶ Ρόδ. γραφοκοπάω Γ. Χατζιδ., 'Αθηνᾶ 22 (1914), 246.

'Εκ τοῦ ρ. γράφω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -κοπῶ Γράφω συνεχῶς, ἀδιακόπως.

γραφομηχανή ἡ, λόγ. κοιν.

'Εκ τοῦ ρ. γράφω καὶ τοῦ οὐσ. μηχανή.

Μηχανὴ διὰ τῆς ὁποίας γράφομεν πιέζοντες πλῆκτρα συνδεόμενα πρὸς μεταλλικοὺς τύπους τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου, τὰ ὁποῖα οὕτως ἀποτυπώνονται ἐπὶ τοῦ χάρτου λόγ. κοιν.: Ξέρει γραφομηχανή. "Εμαθε γραφομηχανὴ μετ' τὸ τυφλὸ σύστημα. "Εδωσα νὰ μοῦ γράφουν ἓνα γράμμα 'ς τὴν γραφομηχανή.

γραφούλα ἡ, Θράκ. (Αἶν.)—Κ. Τεφαρίκ., Λιανοτράγουδ., 176 γραφούδ-δα Καλαβρ. (Μπόβ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γραφὴ ὡς ὑποκορ.

Μικρὰ, ὀλιγόλογος ἐπιστολή ἐνθ' ἄν.: 'Ασμ.

Πέντε γραφοῦλες σοῦ 'στειλα, πουλλί μ', ἀπ' τὸ κρεββάτι Κ. Τεφαρίκ., Λιανοτράγουδ., 176.

γραφουλίζω Πόντ. ('Ιμερ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) γραβουλίζω Πόντ. (Τραπ.) γραβουλίζω Πόντ. (Χαλδ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γραφούλα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίζω.

1) 'Αμύσσω, ξέω διὰ τῶν ὀνύχων ἐνθ' ἄν. Συνών. γρα-

τ σ ο υ ν ὠ. β) Τίλλω, ἀποσπῶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τινος Πόντ. (Κερασ.) 2) Ἀναρριχῶμαι.

γραφοῦλισμαν τό, Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) γραφοῦλιγμαν Πόντ. (Τραπ.) γαρβούλισμαν Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) χαρβούλιγμαν Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ α φ ο υ λ ί ζ ω.

1) Ἀμυχή δι' ὀνύχων ἢ δι' ὀξέος ὀργάνου Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Συνών. εἰς λ. γ ρ α τ σ ο ὕ ν ι σ μ α. 2) Τὸ τίλλειν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τινος εἰς διαπληκτισμὸν Πόντ. (Κερασ.) Συνών. εἰς λ. γ ρ α φ ί τ σ α.

γραφτήρι τό, Ἡπ. (Δρόβιαν.)—Λεξ. Βάιγ. Πόππλετ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ ᾶ φ ω. Ὁ τύπ. γ ρ α φ τ ῆ ρ ι καὶ εἰς Σομ.

1) Ἡ κιμωλία μετὰ τὴν ὁποίαν γράφομεν Ἡπ. (Δρόβιαν.) 2) Γ ρ α φ ε ῖ ο 2, τὸ ὅπ. βλ., Λεξ. Βάιγ. Πόππλετ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ.

γράφτης ὁ, Ἀθῆν. Νάυστ. Πειρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) γραφτής Χίος (Πυργ.) Θηλ. γράφτρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ ᾶ φ ω. Ὁ τύπ. γ ρ α φ τ ῆ ς κατ' ἀναλογ. πιθαν. πρὸς τὸ μ α θ η τ ῆ ς.

1) Ὁ γράφων, ὁ συγγραφεὺς Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος (Πυργ.): Ἡ γάττα λείπει γράφτρα, γιὰτ' ἵκεῖ π'πιρπατάει γράφ' μὴ τὰ πονδάρια τ'ς Αἰτωλ. 2) Ἐργαλεῖον εἰς χρῆσιν τῶν γλυπτῶν, μηχανουργῶν, ξυλουργῶν, διὰ τοῦ ὁποίου χαράσσουν εὐθείας γραμμὰς ἐπὶ ξύλων, λίθων ἢ μεταλλῶν Ἀθῆν. Νάυστ. Πελοπν. (Βούρβουρ.): Πᾶρε αὐτὸ τὸ ξύλο καὶ τραύηξε μετὰ τὸ γράφτη ἀκριβῶς ὅσο χρειάζεται καὶ ξεχόντρυνέ το μετὰ τὸ χοντροροόκανο Νάυστ.

γραφτιάς ὁ, Ἡπ. (Δρόβιαν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ α φ τ ὸ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ᾶ ς.

Εἶδος σταφυλῆς, ἡ ὁποία εἶναι λευκὴ καὶ δι' ἐρυθρῶν γραμμῶν πεποικιλμένη.

γραφτίκι τό, Λεξ. Βλαστ. 427 γραφτίκ' Μακεδ. (Βελβ.) Πληθ. γραφτίκια Σέριφ.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ α φ τ ὸ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί κ ι. Ὁ τύπ. γ ρ α φ τ ῖ κ ι α καὶ ἐξ ἐγγράφου τοῦ 1746 ἐκ Χίου: «ἀσλάνια ἔξι καὶ τὰ γραφτίκια». Περὶ τοῦ τύπ. τοῦ πληθ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 29 (1917), 203. Πβ. τὰ ἀνάλογα β ο υ λ λ ω τ ῖ κ ι α, β ρ ε τ ῖ κ ι α, θ ρ ε φ τ ῖ κ ι α, σ υ χ α ρ ῖ κ ι α.

1) Τὸ πτηνὸν Σπίτζα ἢ ἀκανθοφάγος (Fringilla carduelis) τῆς οἰκογ. τῶν Σπιζιδῶν (Fringillidae), ἡ ἀκανθὶς ἢ ἀκανθυλλὶς τῶν Ἀρχαίων Μακεδ. (Βελβ.)—Λεξ. Βλαστ. 427. Συνών. εἰς λ. γ ρ α μ μ α τ ῖ κ ι. 2) Αἱ δαπάναι, τὰ ἐξοδα γραφῆς ἢ ἀντιγραφῆς ἐγγράφου, τὰ γραφικὰ Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ ἐξ ἐγγράφου τοῦ 1746 ἐκ Χίου ἐνθ' ἄν. 3) Ἡ σύνταξις τοῦ προικοσυμφώνου Σέριφ.: Πᾶμε 'ς τὰ γραφτίκια.

γραφτικὸς ἐπιθ. ἀμάρτ. Οὐσ. οὐδ. γραφτικά Πελοπν. (Λάστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ α φ τ ὸ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι κ ὸ ς.

Ὡς οὐσ. τὰ ἐξοδα τοῦ ζωγραφίσματος: Ἄσμ.

—Θοδώρα, ποιὸς σοῦ τὰ 'γραφε τὰ φρύδια σου τὰ μαῦρα;

—Ἡ μάνα μου μοῦ τὰ 'γραφε τὰ φρύδια μου τὰ μαῦρα.

—Βάνω κ' ἐγὼ τὰ γραφτικά νὰ τὰ χαροῦμι ἀντάμα.

γραφτός ἐπιθ. σύνθηθ. γραφτέ Τσακων. (Βάτικ. Καστάν. Μέλαν. Πραστ. Χαβουτσ.) Οὐδ. γραφτόν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Νικόπ. Οἶν.) γραφτὸ κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) γραφτέ Τσακων. (Βάτικ. Καστάν. Μέλαν. Πραστ. Χαβουτσ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. γ ρ α π τ ὸ ς. Ἐξ ἐγγράφου τοῦ 1836 μαρτυρεῖται ὁ τύπ. ἔ γ ρ α φ τ ὸ ν τό, Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 451 «καὶ ἂν κανένας παρακούσῃ τὸ ἐγραφτόν μας... νὰ παιδεύονται».

1) Ἐγγραφός, γεγραμμένος σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Νικόπ. Οἶν.) Τσακων. (Βάτικ. Καστάν. Πραστ. Χαβουτσ.): Τοῦ τὰ πῆγα ὅλα γραφτά. Νὰ μοῦ τὰ κάνης γραφτά. Νὰ μοῦ τὸ δώσης γραφτὸ σύνθηθ. Τὰ 'χει τὰ τραγούδια ὅλα γραφτά Πελοπν. (Μηλ.) Ν' ὁράκα γραφτέ τάν' τὸ πέτσε (τὸ εἶδα γεγραμμένον ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν) Βάτικ. Ν' ἔμα ἔχον γραφτέ νὰ μόλη (τοῦ εἶχα γράψῃ νὰ ἔλθῃ) Πραστ. Ἐχω μά-νι γραφτέ τὸ γράμμα (τὸ ἔχω γράψῃ τὸ γράμμα) Χαβουτσ. Ὁ Νιχάλη ἐνι γραφτέ νὰ ζάη στραγιώτα (ὁ Μιχάλης εἶναι γεγραμμένος νὰ πάη στρατιώτης) Καστάν. Τοῦ τὰ δώκανε γραφτά οἱ ξεγεννητρες Σ. Μελά, Κόκκιν. πουκάμ., 41 || Φρ. 'Σ τὸ δίνω γραφτὸ (σοῦ τὸ ὑπόσχομαι ρητῶς, ὑπευθύνως) σύνθηθ. Τοῦ τό 'καμε γραφτὸ (τὸν εἰδοποίησε ἐγγράφως) σύνθηθ. || Ἄσμ.

Καὶ τοῦ τό 'κάμασι γραφτὸ | πῶς ἐσυνέβη τὸ κακὸ (ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Μάν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γραφτὸ λιθάρι Πελοπν. (Λαγκαδ.) 2) Ὁ πεποικιλμένος διὰ σχεδίων ἢ κεντημάτων, ὁ ἐξωγραφημένος Ἡπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σκυρ. —Α. Χατζημιχ., Ἑλλήν. τέχν. Σκυρ., 111, 113 I. Γρυπάρ., Σκα-ραβ., 84.—Λεξ. Βλαστ. 325 Πρω. Δημητρ.: Γραφτά βρα-κιά (τὰ ἔχοντα χρωματιστὰ κεντήματα) Καλάβρυτ. Βελο-νιά γραφτή (εἶδος κεντήματος) Σκυρ. Τὰ περισσότερα κεν-τήματα εἶναι γραφτά, δηλαδὴ σχεδιασμένα πάνω 'ς τὸ πανί... 'ς τὰ γραφτά κεντήματα τὸ σχέδιο εἶναι καμωμένο μετὰ μελάνι καὶ μ' ἐλεύθερο χέρι Α. Χατζημιχ., ἐνθ' ἄν., 111. Οἱ γραφτές βελονιῆς κεντοῦνται ὅλες 'ς τὸ τελάρο καὶ εἶναι πολλὲς Α. Χατζημιχ., ἐνθ' ἄν., 113 || Ἄσμ.

Ἀνάμεσα 'ς τὰ φρύδια σου γραφτὸ τζαμί θὰ χτίσω καὶ ντερβισάκι θὰ γενῶ, νὰ 'ρθῶ νὰ σὲ φιλήσω

Ἡπ. || Ποίημα.

Οἱ παντρεμένες ξενυχτοῦν | γιὰ τὰ σμιχτά γραφτά σου φρύδια

I. Γρυπάρ., ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχαία. Βλ. Εὐριπ., Ἀ-ποισπ., 764 (ἐκδ. Α. Nauck) «γραπτοὺς τ' ἐν ἀετοῖσι πρόσ-βλεψον τύπους». Ἐξ Ἀθηναϊκοῦ ἐγγράφου τοῦ 1764 ἔχο-μεν «προσκεφαλὰδια γραφτά». Δ. Καμπούρ., Μνημ. Ἱστορ. Ἀθην. 3, 64. 3) Ὁ ὑπὸ τῆς μοίρας ὠρισμένος Νάξ. (Ἀπί-ρανθ.) : Γραφτός σοῦ 'τον εὐτός (ἐκ τῆς τύχης αὐτὸς σοῦ ἦτο προωρισμένος). Γραφτός μοῦ 'τονε κ' εὐτός ὁ καμὸς νὰ τόνε περάσω. Μὴ σεκληδίξῃσαι, πῶς δὲν τὴν ἤπηρες, παι-δί μου, μὰ βορεῖ νὰ 'ν' ἄλλη γραφτὴ σου (μὴ στενοχωρῇσαι, διότι δὲν ἔλαβες αὐτὴν ὡς σύζυγον, παιδί μου, μπορεῖ ἢ μοῖρα νὰ σοῦ ἔχη ὀρίσει ἄλλην).

Τὸ θηλ. καὶ ὡς οὐσ., γυναικεῖος χιτῶν, μεταξοκέντητος εἰς τὸ κάτω μέρος καὶ εἰς τὰ ἄκρα τῶν χειρίδων Εὐβ. (Αἰδηψ.): Ἡ γραφτή.

